

fige, at han plejer altid at komme saa godt ud af det med Rigsdagen, især da med Folketinget, og det har ogsaa vist sig denne Gang. Paa sit ordinære Budget har han faaet alt, hvad han vilde have, undtagen nogen Erstatning for privat Praksis, det vil sige ikke den ærede Marineministers Privatpraksis, men nogle Løgers, en Sum paa 3,500 Kr. Man har ment, at denne private Praksis kom ikke Staten ved. Paa hans ekstraordinære Budget er der ganske vist nægtet ham 48,500 Kr., men de Udtaleser, vi hørte i Dag fra den højtærede Minister, gik egentlig kun ud paa, at saadant absolut nødvendigt, at det blev gjort i Aar, var det ikke, men han vilde modsætte sig den Tendens, der var til at gaa nedad paa § 26 med de overordentlige Udgifter. Den ærede Minister opstillede en Beregning, der viste, at i Løbet af nogle Aar var man kommen længere ned. Nu maa jeg sige, at naar vi tale om § 26 og overordentlige Udgifter, er der ikke noget, der hedder Gennemsnit eller Standard, noget, man skal op til. Det er forfælsligt hvert Aar. Har den ærede Minister noget, som absolut nødvendigt skal anskaffes, kommer han frem med det, og saa bliver det det ene Aar større, det andet mindre. Det, den ærede Minister har begæret i Aar, men som er nægtet af Folketinget, er utvivlsomt ikke nødvendigt, i Aar i alt Fald. — Der er altsaa paa denne Finanslov nægtet de militære Ministre omtrent 1 pCt. paa hele Budgettet — Budgettet er jo 17,800,000 Kr. omtrent, og derpaa er nægtet 203,000 Kr. — altsaa lidt over 1 Procent har man nægtet dem, og hvad de øvrige Ministre angaar, have vi jo ogsaa hørt i Dag, at de have faaet alt, hvad de blot kunde begære. Vi hørte den ærede Indenrigsminister. Han sagde: Jeg har faaet alt, hvad jeg har forlangt af Folketinget. Den ærede Kultusminister har virkelig ogsaa faaet omtrent alt, undtagen noget til kjøbenhavnske Kirkebygninger. Den ærede Landbrugsminister er overordentlig velfornøjet. Den ærede Stiftsminister har ikke mindste Klage, og den ærede Konseilspræsident klagede over, at man vilde prætte ham 2,000 Kr. paa til Fredskongressen i Bern; det var det eneste. Saaledes ere alle Ministre saa fornøjede, og Finansloven er saa udmærket, blot med Undtagelse af, at der er 1 Procent til de mili-

tære Bevillinger, som Ministrene ikke have faaet. Derfor skal der være Konflikt, og derfor skulle vi have Landet kastet ind i ny Provisorier, det sagde det ærede Ape kongevalgte Medlem (Steffensen), og han blev deri støttet af det ærede Medlem for 9de Kredts (Estrup), og hvad værre er, havde jeg nær sagt, den ærede Konseilspræsident fandt Anledning til i Lørdags, tror jeg det var, da Finanslovbehandlingen afsluttedes i Folketinget, at afgive en højtidelig Erklæring om, at der kunde ikke administreres med en saadan Finanslov; han turde ikke paa tage sig Ansvar for det; det var altsaa en Erklæring om, at han og formodentlig ogsaa hans Kolleger gik, hvis de ikke fik bevilget, hvad der nu var nægtet ved 3dje Behandling. Vi ere komne i Bane med i den sidste Tid fra Ministerbordet, enten aabenbart eller underhaanden, at saa disse Erklæringer om, at de nedlægge deres Portefeuiller. Vi have ikke kendt det i de sidste 10—20 Aar, men nu ere vi komne ind i en helt parlamentarisk Skit, hvor Ministrene sætte Portefeuillerne paa Spil, og det kulminerede med, at den ærede Konseilspræsident, efter at Finanslovbehandlingen var færdig i Folketinget, saa Folketinget ikke havde mere at skulle have sagt, kom med denne parlamentariske Erklæring. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt Parlamentarismen, enten Folketingsparlamentarismen eller Landstingsparlamentarismen, er hjemlet i vor Forfatning; det er jo det, vi have kæmpet om i de sidste 10—12 Aar; men jeg tror, at en saadan overdreven Parlamentarisme som den, den ærede Konseilspræsident er kommen med, at fordi der nægtes hans Krigsminister 1 pCt. af, hvad han begærer, skal der sættes det parlamentariske Tryk paa Folketinget, ikke er kendt i noget som helst andet Land, ikke engang i de parlamentariske Lande som Frankrig og England, og vi have da heller ikke kendt det her. Jeg tror, at en saadan Gennemførelse af Parlamentarismen vil være meget uheldig og vistnok umulig. — Som der allerede er blevet udviklet i Dag, har Folketinget jo ikke lagt det nuværende Ministerium Sten i Vejen, det har behandlet dets Lovforslag loyalt og indgaaende, og der har endogsaa været et saa behageligt Forhold mellem Ministeriet og Folketinget, at det synes at have sat ond Blod andre Steder.